

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija)
NUTARTIS
2004 m. spalio 29 d.*

Byloje C-360/02 P

dėl 2002 m. spalio 2 d. pagal EB Teisingumo Teismo statuto 49 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Carlo Ripa di Meana, buvęs Europos Parlamento narys, gyvenantis Montecastello di Vibio (Italija), atstovaujamas *avvocati* W. Viscardini ir G. Donà,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos Parlamentui, atstovaujama A. Caiola ir G. Ricci, nurodžiusių adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovui pirmosios instancijos teisme,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans (pranešėjas), teisėjai C. Gulmann, J. Makarczyk, P. Kūris ir J. Klučka,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
sekretorius R. Grass,

susipažinęs su generalinio advokato išvada,

priima šią

Nutartį

- 1 Savo apeliaciniu skundu C. Ripa di Meana prašo panaikinti 2002 m. liepos 9 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo nutartį *Ripa di Mean prieš Europos Parlamentą* (T-127/01, Rink. p. II-3005, toliau – ginčijama nutartis), kuria jo ieškinys dėl 2001 m. kovo 26 d. Europos Parlamento sprendimo sustabdyti senatvės pensijos mokėjimą jį išrinkus Umbrijos (Italija) regiono tarybos (Consiglio regionale dell'Umbria) nariu panaikinimo buvo atmetas kaip nepagrįstas.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

- 2 Kadangi vieningos Bendrijos pensijų sistemos visiems Europos Parlamento nariams nebuvo, 1982 m. gegužės 24 ir 25 d. Parlamento biuras patvirtino laikiną senatvės pensijų sistemą (toliau – laikina pensijų sistema) Parlamento nariams, išrinktiems valstybėse narėse, kurių nacionalinės valdžios institucijos parlamento nariams nenumato pensijų sistemos. Ši sistema, kuri taip pat yra taikoma, kai numatomos pensijos dydis ir (arba) mokėjimo sąlygos nėra identiškios valstybės, kurioje buvo išrinktas atitinkamas Europos Parlamento narys, nacionalinio parlamento nariams taikomoms sąlygoms, yra numatyta Europos Parlamento narių išlaidų kompensavimo ir kitų išmokų mokėjimo nuostatų III priede (toliau – Išlaidų kompensavimo ir kitų išmokų mokėjimo nuostatai).
- 3 Bylos aplinkybėms taikomos Išlaidų kompensavimo ir kitų išmokų mokėjimo nuostatų redakcijos III priedas (toliau – III priedas) numatė:

„1 straipsnis

1. Visi Europos Parlamento nariai turi teisę į senatvės pensiją.

2. Kol visiems Parlamento nariams bus įvesta galutinė Bendrijos pensijų sistema, laikina senatvės pensija atitinkamo nario prašymu mokama iš Europos Bendrijos biudžete Parlamentui numatytų lėšų.

2 straipsnis

1. Tokios laikinos pensijos dydis ir mokėjimo sąlygos yra identiškos valstybės, kurioje buvo išrinktas atitinkamas Europos Parlamento narys, žemesniųjų parlamento rūmų nariams taikomoms sąlygoms.

2. Kiekvienas Parlamento narys, kuriam taikoma 1 straipsnio 2 dalis, į Europos Bendrijų biudžetą perveda įmoką, apskaičiuotą taip, kad jis moka tokią pačią įmoką, kurią moka valstybės, kurioje jis buvo išrinktas Europos Parlamento nariu, žemesniųjų rūmų parlamento narys.

<...>

4 straipsnis

Apskaičiuojant pensijos dydį, valstybės narės parlamento nario pareigų ėjimo laikotarpis gali būti sumuojamas su Europos Parlamento nario pareigų ėjimo laikotarpiu. Dvigubo mandato turėjimo laikotarpiai nėra sumuojami.“ (Neoficialus vertimas)

Nacionalinės teisės aktai

- 4 *Regolamento per gli assegni vitalizi dei deputati* (Italijos Deputatų rūmų narių išmokų iki gyvos galvos nuostatai, toliau – Išmokų iki gyvos galvos nuostatai) 12 straipsnio 1 dalis nurodo:

„Jeigu savo kadenciją baigęs narys perrenkamas į nacionalinį arba Europos Parlamentą arba išrenkamas regionų tarybos nariu, išmokų iki gyvos galvos, kurias jis jau turėjo teisę gauti, mokėjimas sustabdomas visam naujos kadencijos laikui.“

Faktinės bylos aplinkybės ir procesas Teisingumo Teisme

5 Italijos pilietis C. Ripa di Meana buvo Europos Parlamento narys 1979–1984 m. ir 1994–1999 m.

6 Išrinkus jį Umbrijos regiono tarybos nariu (Consiglio regionale dell'Umbria), 2001 m. sausio 26 d. Europos Parlamento narių finansų reikalų skyriaus vedėjas jam išsiuntė laišką informuodamas, kad pensijos, kurią jis turėjo teisę gauti kaip buvęs Europos Parlamento narys, mokėjimas yra sustabdomas jo regionų tarybos nario kadencijos metu (toliau – 2001 m. sausio 26 d. laiškas). Šis laiškas, kurį apelianas gavo 2001 m. sausio 31 d., buvo išdėstytas taip:

„Norėčiau atkreipti Jūsų dėmesį į tai, kad *Regolamento per gli assegni vitalizi dei deputati* 12 straipsnis (kopija pridedama), pagal analogiją taikomas Italijos deputatams, mokėjusiems pensijų įmokas Europos Parlamentui, numato, kad einant nacionalinio parlamento, Europos Parlamento, arba regiono tarybos nario pareigas pensijos mokėjimas yra sustabdomas.

Kadangi mūsų įstaiga sužinojo, kad Jūs pradėjote eiti regiono tarybos nario pareigas, mes privalome sustabdyti jūsų teisę į pensiją.

Kad galėtume apskaičiuoti Jums klaidingai pervestos pensijos sumą, maloniai prašome pranešti savo išrinkimo regiono tarybos nariu datą.“

- 7 Kadangi 2001 m. kovo 15 d. laiške C. Ripa di Meana išreiškė savo nuostabą dėl Europos Parlamento ketinimo sustabdyti jo pensijos mokėjimą, jį išrinkus regiono tarybos nariu, bei nurodė priežastis, dėl kurių, jo manymu, Išmokų iki gyvos galvos nuostatai jam pagal analogiją negalėjo būti taikomi, 2001 m. kovo 26 d. Europos Parlamentas išsiuntė jam antrą laišką (toliau – 2001 m. kovo 26 d. laiškas), išdėstytą taip:

„Atsakydami į pirmiau minėtą Jūsų laišką, kuriame buvo išreikšta nuostaba dėl Jūsų, kaip buvusio Europos Parlamento nario, pensijos mokėjimo sustabdymo, išrinkus Jus regiono tarybos nariu, noriu Jus patikinti, kad šis sprendimas atitinka *Camera* (Italijos Deputatų rūmų) nuostatų 12 straipsnio 1 dalį bei *Camera* praktiką.

Pritariu Jūsų nuomonei, kad dabartinis *Camera* nuostatų tekstas nėra išsamus. Pensijos sustabdymo reglamentavimas yra išsamus, tačiau teisių atstatymo atžvilgiu jame trūksta nuostatos dėl regiono tarybos nario veiklos.

Nepaisant to, politinės valdžios institucijų nustatytos taisyklės, kuriomis siekiama išvengti, jog Parlamento nario arba regiono tarybos nario pensijos būtų sumuojamos kartu su Parlamento nario arba regiono tarybos nario atlyginimu, yra pakankamai aiškios, todėl prašau Jūsų kuo skubiau pranešti Jūsų išrinkimo regiono tarybos nariu datą.

Norėčiau atkreipti Jūsų dėmesį į tai, kad šiuo metu Jūsų pensijos mokėjimas yra sustabdytas.“

8 Tokiomis aplinkybėmis C. Ripa di Meana 2001 m. birželio 12 d. pateikė Pirmosios instancijos teismo sekretoriatui ieškinį dėl 2001 m. kovo 26 d. laiško panaikinimo tiek, kiek jame išdėstytas Europos Parlamento sprendimas sustabdyti pensijos mokėjimą, jį išrinkus Umbrijos regiono tarybos nariu (Consiglio regionale dell'Umbria).

9 2001 m. liepos 27 d. Pirmosios instancijos teismo sekretoriatui pateiktu dokumentu Europos Parlamentas, vadovaudamasis Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 114 straipsnio 1 dalimi, pateikė prieštaravimą dėl priimtumo, kurį Pirmosios instancijos teismas ginčijama nutartimi patenkino, prieš tai suteikęs šalims galimybę raštu atsakyti į tam tikrus klausimus.

Ginčijama nutartis

10 Pirmosios instancijos teismas atmesdamas ieškinį rėmėsi iš esmės dviem pagrindais.

11 Priminęs ginčijamos nutarties 25 punkte, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką remiantis EB 230 straipsniu pareikštų ieškinių objektas gali būti teisės aktai arba sprendimai, sukeltys privalomas teisines pasekmes, darančias poveikį apelianto interesams reikšmingai pakeičiant jo teisinę padėtį, ir kad siekiant nustatyti, ar teisės aktas ar sprendimas sukelia tokias pasekmes, reikia nagrinėti jo turinį, minėtos

nutarties 29 punkte Pirmosios instancijos teismas pirmiausia nurodė, kad „nėra jokių abejonių, jog 2001 m. sausio 26 d. pirminis Europos Parlamento sprendimas yra aktas, tiesiogiai ir betarpiškai darantis poveikį apelianto teisinei padėčiai, kurį galima užginčyti“.

- 12 Darydamas tokią išvadą, Pirmosios instancijos teismas rėmėsi, viena vertus, 2001 m. sausio 26 d. laiško turiniu, aiškiai patvirtindamas, kad Europos Parlamentas nusprendė sustabdyti apelianto teisę į pensiją išrinkus jį regiono tarybos nariu (ginčijamos nutarties 26 ir 27 punktai), ir, kita vertus, šios institucijos atsakymu į Pirmosios instancijos teismo raštu pateiktą klausimą, iš kurio buvo matyti, kad sprendimas sustabdyti C. Ripa di Meana pensijos mokėjimą buvo pradėtas įgyvendinti pirmąjį mėnesį po 2001 m. sausio 26 d. laiško išsiuntimo, t. y. nuo 2001 m. vasario mėn. Pirmosios instancijos teismas šiuo klausimu nurodė, jog iš jam apelianto perduoto 2001 m. kovo 1 d. sąskaitos išrašo matyti, kad už 2001 m. vasario mėn. C. Ripa di Meana pensija į minėtą sąskaitą pervesta nebuvo, todėl po 2001 m. sausio 26 d. pervestos pensijos už 2001 m. sausio mėn. buvusio Europos Parlamento nario pensija jam nebuvo mokama (tos pačios nutarties 28 punktas).
- 13 Pripažinęs, jog C. Ripa di Meana 2001 m. sausio 26 d. laiško neginčijo, Pirmosios instancijos teismas antrą kartą analizavo 2001 m. kovo 26 d. laiško turinį. Šiuo klausimu, jis nurodė:

„31 <...> pažymėtina, kad 2001 m. kovo 26 d. laiške Europos Parlamentas tik nurodė, jog (Išmokų iki gyvos galvos) nuostatai kai kuriais klausimais nėra išsamūs, tačiau taisyklės, kuriomis siekiama išvengti, kad Parlamento arba regiono tarybos nario pensija nebūtų gaunama kartu su Parlamento arba regiono tarybos nario atlyginimu, yra pakankamai aiškios, ir kad 2001 m. sausio 26 d. Sprendimas atitiko Italijos praktiką. Šie teiginiai, atsižvelgiant į jų kontekstą,

neturi būti laikomi įrodymu, jog sprendimą sustabdyti apelianto pensijos mokėjimą, apie kurį buvo pranešta 2001 m. sausio 26 d. laišku, reikia nagrinėti iš naujo. Jie reiškia, kad pagrindai, kuriais remdamasis Europos Parlamentas sustabdė pensijos mokėjimą, išliko nepasikeitę. Faktiškai, nekeisdamas jau pateiktų motyvų, Europos Parlamentas apsiribojo 2001 m. sausio 26 d. Sprendimu taikytos nuostatos *ratio legis* pakartojimu ir nurodė, kad šis sprendimas atitinka Italijos praktiką.

32 Be to, faktas, jog 2001 m. kovo 26 d. laišku apeliantas buvo informuotas, kad jo pensijos mokėjimas tuo metu faktiškai yra sustabdytas, nėra nauja aplinkybė, dėl kurios minėtas laiškas turėtų būti laikomas nauju asmens nenaudai priimtu sprendimu. Šis informavimas yra tik ieškovo nenaudai priimto sprendimo, t. y. 2001 m. sausio 26 d. Sprendimo, įgyvendinimas.“

14 Todėl Pirmosios instancijos teismas ginčijamos nutarties 33 punkte nurodė, kad 2001 m. kovo 26 d. laiškas yra tik sprendimas, patvirtinantis 2001 m. sausio 26 d. sprendimą. Kadangi pastarasis sprendimas nebuvo užginčytas per šiam tikslui nustatytą laikotarpį, ieškinys buvo atmestas kaip nepriimtinas, o iš C. Ripa di Meana buvo priteistos bylinėjimosi Pirmosios instancijos teisme išlaidos.

Apeliacinis skundas

15 C. Ripa di Meana savo apeliaciniu skundu Teisingumo Teismo prašo panaikinti ginčijamą nutartį, pripažinti jo Pirmosios instancijos teismui pateiktą ieškinį priimtiniu, perduoti šiam teismui bylą nagrinėti iš esmės bei priteisti iš Europos Parlamento bylinėjimosi pirmoje ir apeliacinėje instancijose išlaidas.

- 16 Grįsdamas savo apeliacinį skundą, C. Ripa di Meana nurodo keturis teisinius pagrindus. Jie yra susiję su, pirma, procesiniais pažeidimais „Pirmosios instancijos teisme, kurie sukėlė žalą apelianto interesams“, antra, su teisės į gynybą pažeidimu, trečia, su klaidingu 2001 m. sausio 26 d. ir kovo 26 d. laiškų teisiniu įvertinimu bei neteisingu Bendrijos teismų praktikos dėl patvirtinančių aktų taikymu ir galiausiai su klaidingu Bendrijos teismų praktikos dėl pateisinamų klaidų taikymu.

- 17 Europos Parlamentas prašo atmesti apeliacinį skundą kaip nepriimtina arba bet kuriuo atveju kaip nepagrįstą ir priteisti iš apelianto visas bylinėjimosi išlaidas.

- 18 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo darbo reglamento 119 straipsnį, jeigu apeliacinis skundas yra akivaizdžiai nepriimtinas arba akivaizdžiai nepagrįstas, Teisingumo Teismas gali bet kuriuo metu, išklausęs generalinį advokatą, motyvuota nutartimi atmesti apeliacinį skundą, nepradėdamas žodinės proceso dalies.

Dėl apeliacinio skundo priimtimumo

- 19 Savo atsiliepime į apeliacinį skundą Europos Parlamentas pirmiausia remiasi apeliacinio skundo nepriimtimumu. Šiuo klausimu jis tvirtina: kadangi, viena vertus, apeliantas nenurodė adreso dokumentams įteikti Liuksemburge, kaip reikalauja Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 44 straipsnio 2 dalies pirmoji pastraipa, ir, kita vertus, pagal to paties reglamento 100 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą Pirmosios instancijos teismo sprendimai arba nutartys nėra įvardyti tarp procesinių dokumentų, kuriuos būtų galima pristatyti adresatui telefaksu arba kita

technine ryšio priemone, nors adresatas ir būtų sutikęs dėl tokio įteikimo būdo pagal minėtą 44 straipsnio 2 dalies antrąją pastraipą, todėl šiuo atveju gali būti taikoma tik šios dalies trečioji pastraipa, pagal kurią dokumentai gali būti laikomi tinkamai įteiktais, jeigu registruotas laiškas išsiunčiamas tos vietos, kurioje yra Pirmosios instancijos teismo būstinė, pašto skyriuje.

- 20 Kadangi šiuo atveju ginčijama nutartis 2002 m. liepos 17 d. buvo išsiųsta Liuksemburgo pašto skyriuje, tačiau iš bylos medžiagos matyti, kad, priešingai nei numato Pirmosios instancijos teismo Darbo reglamento 100 straipsnio 2 dalies antroji pastraipa, Pirmosios instancijos teismo sekretorius apeliančiui telefaksu arba kita technine ryšio priemone nepranešė apie nutarties išsiuntimą, terminas apeliaciniam skundai dėl šios nutarties paduoti baigėsi, atsižvelgiant į pratęsimą dėl nuotolių, 2002 m. rugsėjo 27 d. Apeliacinis skundas buvo paduotas 2002 m. spalio 2 d., t. y. praleidus nustatytą terminą, todėl jis turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

- 21 Šiuo klausimu iš karto reikia atmesti Europos Parlamento teiginį, kad šioje byloje reikia taikyti Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 44 straipsnio 2 dalies trečiąją pastraipą. Kaip matyti iš šios pastraipos teksto, visi procesui reikalingi dokumentai suinteresuotai šaliai įteikiami išsiuntus juos registruotu laišku tos šalies atstovui ar advokatui „jeigu ieškiny s neatitinka (44 straipsnio 2 dalies) pirmojoje ir antrojoje pastraipose nurodytų reikalavimų“, kurios atitinkamai numato adreso dokumentams įteikti toje vietoje, kur yra Pirmosios instancijos teismo būstinė, nurodymą, ir papildomai arba alternatyviai, ieškovo advokato arba atstovo sutikimą, kad dokumentai jam būtų įteikiami telefaksu arba kitomis techninėmis ryšio priemonėmis. Tačiau nėra abejonių, kad nagrinėjamoje byloje C. Riba di Meana apeliacinis skundas atitinka šias sąlygas, kadangi jo advokatai sutiko, kad procesiniai dokumentai jiems būtų įteikiami telefaksu arba elektroniniu paštu. Todėl 44 straipsnio 2 dalies trečioji pastraipa netaikytina.

- 22 Žinoma, kaip teisingai pastebi Europos Parlamentas savo atsiliepime į apeliacinį skundą, iš Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 100 straipsnio 2 dalies matyti, kad, nukrypstant nuo ankstesniame punkte nurodytos taisyklės, jeigu adresatas nėra nurodęs adreso dokumentams įteikti, Pirmosios instancijos teismo sprendimai ir nutartys visada yra įteikiamos jo adresu laikantis šio straipsnio 1 dalyje nurodytos tvarkos, t. y. išsiunčiant patvirtintą sprendimo arba nutarties kopiją registruotu laišku su pranešimu apie gavimą adresatui apie tai pranešant telefaksu arba kita technine ryšio priemone.
- 23 Vis dėlto negalima daryti išvados, kad dėl tokio Pirmosios instancijos teismo sekretoriaus pranešimo nebuvimo C. Riba di Mana neteko teisės pateikti apeliacinį skundą ir jam automatiškai taikytina Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 44 straipsnio 2 dalies trečioji pastraipa. Viena vertus, kaip buvo nurodyta šios nutarties 21 punkte, ši pastraipa taikoma tik nenurodžius adreso dokumentams įteikti Liuksemburge ir (arba) nesant apelianto advokato arba atstovo sutikimo, kad dokumentai būtų jam įteikiami telefaksu arba kitomis techninėmis ryšio priemonėmis, o tai nagrinėjamai bylai nėra taikoma. Kita vertus, pagal šio reglamento 100 straipsnio 2 dalies antrąją pastraipą laikoma, kad sekretoriaus išsiųstas registruotas laiškas pasiekia adresatą dešimtą dieną po to, kai jis buvo išsiųstas tos vietos, kur yra Pirmosios instancijos teismo būstinė, pašto skyriuje, išskyrus atvejus, kai pranešime apie gavimą nurodyta, kad laiškas buvo gautas kitą dieną, arba kai adresatas ne vėliau kaip per tris savaites nuo pranešimo telefaksu arba kita technine ryšio priemone gavimo Teismo sekretorių informuoja, kad dokumentas jo nepasiekė.
- 24 Kadangi nagrinėjamoje byloje nustatyta, kad C. Ripa di Meana ginčijamą nutartį gavo 2002 m. liepos 22 d., t. y. po penkių dienų nuo šios nutarties išsiuntimo registruotu laišku Liuksemburgo pašto skyriuje, ir kad apeliacinis skundas Teisingumo Teismo sekretoriatare buvo gautas telefaksu 2002 m. spalio 2 d., o šio

skundo originalas pagal Teisingumo Teismo darbo reglamento 37 straipsnio 6 dalį buvo pateiktas anksčiau nei per 10 dienų po telekopijos gavimo, darytina išvada, kad šis apeliacinis skundas yra priimtinas.

- 25 Todėl Parlamento nurodytas prieštaravimas dėl priimtimumo remiasi klaidingu Pirmosios instancijos teismo Darbo reglamento nuostatų aiškinimu ir turi būti atmestas kaip akivaizdžiai nepagrįstas.

Dėl apeliacinio skundo pagrįstumo

Dėl pirmo teisinio pagrindo

- 26 Savo pirmu teisiniu pagrindu C. Ripa di Meana Pirmosios instancijos teismą kaltina pažeidus proceso taisykles, ginčijamos nutarties 12 punkte nusprendus, kad šalys nustatytais terminais įvykdė Pirmosios instancijos teismo prašymą pateikti atsakymus raštu į tam tikrus klausimus, nes Europos Parlamentas atsakė tik į iš vieną šių klausimų. C. Ripa di Meana manymu, dėl tokio pažeidimo jo interesams buvo padaryta didelė žala, nes Pirmosios instancijos teismas rėmėsi šiuo Europos Parlamento pateiktu neišsamiu atsakymu supainiodamas datą, kada Parlamentas pranešė apeliantui apie savo sprendimą sustabdyti pensijos mokėjimą, su data, kada apeliantas buvo informuotas apie faktinį šio mokėjimo sustabdymą. Tačiau tiek iš aplinkybės, kad Pirmosios instancijos teismas manė esant naudinga pateikti rašytinius klausimus šalims, tiek iš šių klausimų turinio matyti, kad Pirmosios instancijos teismas šį skirtumą laikė esminiu.

- 27 Šiuo klausimu iš karto reikia atmesti apelianto teiginį, kad tiek aplinkybė, jog, Pirmosios instancijos teismo manymu, buvo naudinga pateikti rašytinius klausimus šalims, tiek šių klausimų turinys patvirtina Pirmosios instancijos teismo abejones dėl 2001 m. sausio 26 d. laiško sprendžiamojo pobūdžio.
- 28 Iš Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 49 straipsnio matyti, kad sprendimas pateikti rašytinius klausimus šalims priklauso nuo Pirmosios instancijos teismo nuožiūros, ir jis bet kurioje proceso stadijoje gali nuspręsti imtis bet kokios Darbo reglamento 64 ir 65 straipsniuose nurodytos proceso organizavimo arba tyrimo priemonės. Nepaisant to, naudojimasis šia teise automatiškai neturi jokios įtakos bylos išsprendimui ir Pirmosios instancijos teismas gali nepriklausomai vertinti įvairių bylos faktinių aplinkybių ir jam pateiktų bei jo paties surinktų įrodymų reikšmę.
- 29 Dėl apelianto argumento, kad Pirmosios instancijos teismas padarė procesinį pažeidimą nuspręsdamas, jog šalys vykdė jo prašymą, nors Europos Parlamentas atsakė tik į vieną iš pateiktų klausimų, reikia priminti, kad, nagrinėdamas apeliacinį skundą, Teisingumo teismas neturi kompetencijos priimti sprendimo dėl Pirmosios instancijos teismo atlikto faktinių bylos aplinkybių ir įrodymų vertinimo, išskyrus atvejį, kai šis teismas šias aplinkybes bei įrodymus akivaizdžiai iškreipė (žr. 2003 m. lapkričio 11 d. Nutarties *Martinez prieš Parlamentą*, C-488/01 P, Rink. p. I-13355, 53 punktą ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Ripa di Meana ir kt.*, C-470/00 P, Rink. p. I-4167 40 punktą). Tačiau nagrinėjamoje byloje iš Teisingumo Teismui pateiktos medžiagos negalima daryti išvados, kad buvo toks iškreipimas.
- 30 Viena vertus, Europos Parlamentas savo rašytiniame atsakyme Pirmosios instancijos teismui patvirtino, kad sprendimas sustabdyti C. Ripa di Meana pensijos mokėjimą buvo „taikomas nedelsiant“ ir kad pensija nebebuvo pervedama nuo 2001 m. sausio 26 d.

- 31 Kita vertus, net jeigu Europos Parlamento atsakymas būtų neišsamus tiek, kiek jis susijęs su data, kada apeliantui buvo pranešta apie faktinį jo pensijos mokėjimo sustabdymą, bet kuriuo atveju šis atsakymas nebuvo vienintelis kriterijus, į kurį Pirmosios instancijos teismas atsižvelgė priimdamas sprendimą dėl ieškinio priimtumo. Jis taip pat atsižvelgė į C. Ripa di Meana pateiktą atsakymą, ir ypač, kaip matyti iš ginčijamos nutarties 28 punkto, į jo perduotą 2001 m. kovo 1 d. sąskaitos išrašą, iš kurio buvo matyti, kad į apelianto sąskaitą už 2001 m. vasario mėn. nebuvo pervesta buvusio Europos Parlamento nario pensija.
- 32 Tokiomis aplinkybėmis apelianto argumentą, kad Pirmosios instancijos teismas grindė savo samprotavimus nepilnu Europos Parlamento atsakymu į Pirmosios instancijos teismo teisėjų pateiktus klausimus, reikia atmesti.
- 33 Todėl pirmas teisinis pagrindas turi būti atmestas kaip akivaizdžiai nepagrįstas.

Dėl antro teisinio pagrindo

- 34 Savo antru teisiniu pagrindu, susidedančiu iš dviejų dalių, C. Ripa di Meana tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė jo teisę į gynybą, viena vertus, tiesiogiai priimdamas sprendimą dėl Europos Parlamento pareikšto prieštaravimo dėl priimtumo, nesuteikdamas šalims galimybės pateikti savo papildomas rašytines pastabas bei nepradėdamas žodinės proceso dalies, ir, kita vertus, neatsižvelgęs į jo atsakymus į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus. Šiuo klausimu C. Ripa di Meana Pirmosios instancijos teismą kaltina būtent neatsižvelgus į aplinkybę, kad dėl rimtų regos problemų ir reabilitacijos atostogų savo name

Montecastello di Vibio jis su 2001 m. kovo 1 d. sąskaitos išrašu, išsiųstu jam gyvenamosios vietos Romoje adresu, galėjo susipažinti tik 2001 m. balandžio mėn. pradžioje.

- 35 Dėl pirmos šio teisinio pagrindo dalies pirmiausia reikia priminti, kad pagal Pirmosios instancijos teismo darbo reglamento 114 straipsnio 1–3 dalis, jeigu šalis kreipiasi su prašymu priimti sprendimą dėl priimtinumų, kompetencijos stokos arba dėl kito klausimo, nesusijusio su bylos esme, Pirmosios instancijos teismo primininkas nustato terminą, per kurį kita šalis gali raštu išdėstyti savo reikalavimus ir teisinius pagrindus dėl šio prašymo, o likusi proceso dalis vyksta žodžiu, išskyrus atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas nusprendžia kitaip. Iš šios nuostatos aiškiai matyti, kad Pirmosios instancijos teismas neprivalo rengti posėdžio. Todėl šiuo atveju jis galėjo priimti sprendimą dėl Europos Parlamento pareikšto prieštaravimo, nepradėdamas žodinės proceso dalies, jeigu mano, kad bylos medžiagoje, ir ypač šalių pateiktuose atsakymuose į jo klausimus, kuriuos jis manė esant naudinga užduoti, yra užtektinai informacijos.
- 36 Antra, apelianto tvirtinimas, kad nebuvo laikomasi rungtyniavimo principo, nes jis neturėjo galimybės pareikšti savo nuomonės dėl Europos Parlamento atsakymo į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus, šiuo atveju nėra priimtinas. Neatsižvelgiant į šalių pateikiamus skirtingus atsakymus į klausimą, ar C. Ripa di Meana turėjo galimybę Pirmosios instancijos teisme užginčyti atsakymą į šio teismo Europos Parlamentui pateiktus klausimus, galimas rungtyniavimo principo pažeidimas bet kuriuo atveju negalėjo pakeisti bylos sprendimo. Kaip matyti iš ginčijamos nutarties 28 punkto, Pirmosios instancijos teismas savo vertinimą grindė šalių atsakymais į jo pateiktus klausimus tik tiek, kiek šie atsakymai įrodo aplinkybę, kad Europos Parlamentas nedelsdamas įgyvendino 2001 m. sausio 26 d. Sprendimą. Priešingai, ginčijamos nutarties motyvuojamojoje dalyje visiškai nebuvo atsižvelgta į klausimą, kada C. Ripa di Meana iš tikrųjų buvo informuotas apie faktinį jo gaunamos pensijos mokėjimo sustabdymą.

- 37 Tokiomis aplinkybėmis, reikalavimas dėl rungtyniavimo principo pažeidimo yra atmestinas kaip neveiksmingas.
- 38 Dėl šios priežasties ši pirma antro teisinio pagrindo dalis turi būti atmesta kaip akivaizdžiai nepagrįsta.
- 39 Kita antro teisinio pagrindo dalis, susijusi su Pirmosios instancijos teismo neatsižvelgimu į tą faktą, kad apelianto sveikatos būklė sutrukdė jam susipažinti su 2001 m. kovo 1 d. sąskaitos išrašu anksčiau nei tų pačių metų balandžio mėn., didžiąja dalimi sutampa su ketvirtu teisiniu pagrindu, todėl ji bus nagrinėjama kartu su šiuo pagrindu.

Dėl trečio teisinio pagrindo

- 40 Trečiu teisiniu pagrindu C. Ripa di Meana ginčija Pirmosios instancijos teismo 2001 m. sausio 26 d. ir kovo 26 d. laiškų teisinį įvertinimą.
- 41 C. Ripa di Meana ginčija 2001 m. sausio 26 d. laiško sprendžiamąjį pobūdį dėl jame Europos Parlamento vartojamų bendrinių sąvokų ir dėl tos aplinkybės, kad jo dokumentų tyrimas dar nebuvo užbaigtas, kadangi jis turėjo papildomai pranešti šiai institucijai jo išrinkimo Umbrijos regiono tarybos (Consiglio regionale dell'Umbria) nariu datą.

- 42 C. Ripa di Meana ginčija, kad 2001 m. kovo 26 d. laiškas buvo vien patvirtinantis, nes, lyginant su 2001 m. sausio 26 d. laišku, jame buvo keletas naujų aplinkybių ir iki jo parengimo C. Ripa di Meana situacija buvo peržiūrėta, atsižvelgiant į jo 2001 m. kovo 15 d. laišką Europos Parlamentui.
- 43 Šiuo klausimu iš karto reikia atmesti apelianto tvirtinimą, kad 2001 m. sausio 26 d. laiškas negalėjo būti ieškinio dėl panaikinimo objektu, nes jis nebuvo galutinis sprendimas. Pirmosios instancijos teismas galėjo padaryti teisės požiūriu teisingą išvadą, kad tiek iš šiame laiške vartojamų sąvokų, pakartotų šios nutarties 6 punkte, tiek iš Europos Parlamento nurodytų motyvų matyti, jog Europos Parlamentas nusprendė sustabdyti apelianto pensijos pervedimą dėl jo išrinkimo regiono tarybos nariu, o C. Ripa di Meana adresuotu prašymu suteikti papildomą informaciją tebuvo siekiama apskaičiuoti nepagrįstai jam pervestos pensijos sumą nuo jo išrinkimo Umbrijos regiono tarybos (Consiglio regionale dell'Umbria) nariu.
- 44 Dėl apelianto tvirtinimo, kad jo ieškinį Pirmosios instancijos teismas turėjo pripažinti priimtiniu tiek, kiek 2001 m. kovo 26 d. laiškas nebuvo patvirtinantis, akivaizdu, kad nė vienas iš šiam teiginiui pagrįsti C. Ripa di Meana nurodytų pagrindų neleidžia suabejoti Pirmosios instancijos teismo padaryta išvada.
- 45 Pirmiausia Europos Parlamento nuorofoje į Italijos Deputatų rūmų praktiką ir į valdžios siekį išvengti situacijų, kai Parlamento arba regiono tarybos nario pensija būtų gaunama kartu su Parlamento arba regiono tarybos nario atlyginimu, nėra pateikta jokių naujų aplinkybių, lyginant su 2001 m. sausio 26 d. laišku, kuriame iš

pat pradžių atkreipiamas C. Ripa di Meana dėmesys į prie šio laiško pridėtų Išmokų iki gyvos galvos nuostatų 12 straipsnį, konkrečiai kalbant, numatantį pensijos mokėjimo sustabdymą asmeniui einant nacionalinio parlamento, Europos Parlamento arba regiono tarybos nario pareigas.

46 Pranešimas apeliantui apie faktinį jo pensijos mokėjimo sustabdymą turi būti suprantamas, kaip patvirtina 2001 m. kovo 26 d. laiško tekstas, kaip tik informacinio pobūdžio pranešimas, nusiųstas suinteresuotam asmeniui atsakant į jo 2001 m. kovo 15 d. laišką. Bet kuriuo atveju šis pranešimas neturi būti laikomas nauja aplinkybe lyginant su 2001 m. sausio 26 d. laišku, kadangi šiame laiške jau aiškiai buvo minimas apeliantui pervedamos Europos Parlamento pensijos mokėjimo sustabdymas.

47 Galiausiai dėl apelianto argumento, kad prieš rengiant 2001 m. kovo 26 d. laišką jo situacija buvo peržiūrėta, nes po jo 2001 m. kovo 15 d. laiško Europos Parlamentui jis pripažino, kad Italijos teisės aktai dėl išmokų iki gyvos galvos yra neišsamūs, pažymėtina, jog šis pripažinimas susijęs tik su nuorodos į regiono tarybos nario pareigas nebuvimu atkuriant teises į pensiją nustojus eiti šias pareigas. Tačiau nagrinėjama byla yra susijusi ne su teisių į pensiją atkūrimu, o su šių teisių sustabdymu, buvusį Europos Parlamento narį išrinkus regiono tarybos nariu.

48 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus, trečią teisinį pagrindą reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstą.

Dėl ketvirto teisinio pagrindo

- 49 Ketvirtu teisiniu pagrindu, kuris didžiąja dalimi atkartoja antro teisinio pagrindo antrą dalį, C. Ripa di Meana papildomai tvirtina, kad jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, jog 2001 m. kovo 26 d. laiškas yra patvirtinantis, jis bet kuriuo atveju turėtų panaikinti ginčijamą nutartį tuo pagrindu, kad Pirmosios instancijos teismas netaikė Bendrijos teismų praktikos dėl pateisinamos klaidos. Apeliantas tvirtina, kad nagrinėjama byla atitinka visas šios teismo praktikos taikymo sąlygas, nes, viena vertus, 2001 m. sausio 26 d. laiškas nėra galutinis ir jis sąžiningai tikėjosi, jog Išmokų iki gyvos galvos nuostatų 12 straipsnio taikymo pagal analogiją klausimas bus svarstomas dalyvaujant bylos šalims. Kita vertus, jo regos problemos sutrukdė 2001 m. vasario ir kovo mėn. vykdyti bet kokią „regėjimo veiklą“ ir tik 2001 m. balandžio mėn. pradžioje jis galėjo susipažinti su 2001 m. kovo 1 d. sąskaitos išrašu, iš kurio tapo aišku, kad Europos Parlamentas nebeperveda jam buvusio Europos Parlamento nario pensijos.
- 50 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką esant išimtinėms aplinkybėms šalis gali remtis pateisinama klaida, siekdama išvengti ieškiniui dėl panaikinimo nustatyto naikinamojo termino taikymo, ypač jeigu šalis suklydo vien arba daugiausia dėl ginčijamą aktą priėmusios institucijos veiksmų ir šis suklydimas pateisinamas, jeigu pati šalis elgėsi sąžiningai ir rūpestingai, kaip įprastai informuotas asmuo (šiuo klausimu žr. 1994 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Bayer prieš Komisiją*, C-195/91 P, Rink. p. I-5619, 26 punktą ir 2003 m. gegužės 15 d. Sprendimo *Pitsiorlas prieš Tarybą ir BCE*, C-193/01 P, Rink. p. I-4837, 24 punktą). Nagrinėjamoje byloje visiškai aišku, jog C. Ripa di Meana situacija nebuvo išskirtinė ir kad jis negali remtis minėta teismų praktika, kadangi nebuvo įvykdyta nė viena nustatytų sąlygų, kuriai esant galima remtis pateisinama klaida.

- 51 Viena vertus, C. Ripa di Meana nepagrįstai teigė, kad Europos Parlamento elgesys jį suklaidino dėl tikrojo 2001 m. sausio 21 d. laiško pobūdžio ir šis suklydimas yra pateisinamas, kadangi, kaip buvo nurodyta šios nutarties 43 punkte, šiame laiške vartojamos sąvokos akivaizdžiai rodė tiek šios institucijos sprendimą sustabdyti apelianto pensijos mokėjimą, tiek šį sprendimą pateisinančius motyvus.
- 52 Kita vertus, Teisingumo Teismui pateikta bylos medžiaga verčia abejoti dėl paties apelianto rūpestingumo, kadangi, patvirtinęs 2001 m. sausio 26 d. laiško gavimą 2001 m. sausio 31 d., jis tik 2001 m. kovo 15 d. išsiuntė Europos Parlamentui laišką, kuriame išreiškė savo nustebimą dėl Europos Parlamento priimto sprendimo sustabdyti jo pensijos mokėjimą, bei tik 2001 m. liepos 12 d. pareiškė ieškinį Pirmosios instancijos teisme.
- 53 C. Ripa di Meana argumentas, kad jis 2001 m. vasario ir kovo mėn. negalėjo vykdyti jokios „regėjimo veiklos“ ir su 2001 m. kovo 1 d. sąskaitos išrašu susipažino tik balandžio mėn. pradžioje, prieštarauja aplinkybei, kad 2001 m. kovo 15 d., t. y. tuo metu, kada, jo teigimu, rimtos regos problemos trukdė jam vykdyti „bet kokią regėjimo veiklą“, pats apeliantas išsiuntė Europos Parlamentui laišką.
- 54 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, reikia atmesti antro teisinio pagrindo dalį ir ketvirtą teisinį pagrindą kaip akivaizdžiai nepagrįstus.

- 55 Kadangi C. Ripa di Meana apeliaciniam skundai pagrįsti nurodyti keturi teisiniai pagrindai yra akivaizdžiai nepagrįsti, apeliacinį skundą reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 56 Pagal Darbo reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal Darbo reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Europos Parlamentas prašė priteisti išlaidas ir C. Ripa di Meana pralaimėjo bylą, pastarasis turi padengti išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš C. Ripa di Meana bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.